

Dag 637 – vrijdag 26 september

Gisteravond zijn we pas om middernacht terug thuis gekomen van het Korenhuis. Ik ben toen nog heel even met Lagun de tuin in gegaan, we hebben wat gespeeld, hij heeft een plasje gedaan en toen ik een denta stix ben gaan halen in de berging, ging Lagun heel ostentatief op zijn kussen in de living liggen. “Kom het me hier maar brengen vrouwtje, ik slaap hier!”. Haha, niks van. Ik gooi de denta in zijn bench, vraag twee keer geduldig dat hij in zijn bed gaat, maar hij weigert te bewegen. We kennen het ritueel intussen. Ik hoef gewoon maar achter hem te gaan staan of hij springt recht en stormt zijn bench in.

Vandaag is het wel heel erg vroeg dag. Zo baasje, zo beesje durven ze wel eens te zeggen: wel vandaag lijken Lagun en ik heel sterk op elkaar. We slepen ons beiden voort op automatische piloot.

De trein staat erg vaak stil op zijn traject vandaag en dat zint Lagun niet. Hij moppert. En ik ook.

Op de weg van het station naar het bureau is Lagun enorm opgewonden. Ik zie niet meteen waarom maar heb moeite om zijn aandacht te houden.

We nemen de trap naar boven op het werk. 100% is Lagun nog niet op zijn gemak, hij trekt zijn staart nog wat aan op elk tussenplateau waar we naar buiten kunnen kijken en probeert achter me weg te glippen maar hij stapt wel dapper mee.

Vandaag heb ik enkel nieuwe korreltjes op het menu staan voor zijn ontbijt. Ik denk dat Lagun zich er helemaal zal op storten maar neen, ook dit gaat moeizaam. Hij laat drie kwart staan en ik wacht tot de middag om zijn snoepbal nog eens te vullen met korreltjes. Hij haalt er de drie korrels al spelend uit en komt dan meteen de rest van zijn ontbijt vragen. Alles netjes op.

We zitten alleen vandaag in ons nieuwe bureau en ik profiteer ervan om lekker samen te spelen met mijn kleine man. Tijdens een van onze spelletjes springt Lagun even op en hij komt precies verkeerd neer want hij mankt even erna. ☹️

Het gaat gelukkig snel over en 's middags kan hij mee voor een lunch met een ex-collega in het Italiaanse restaurantje dat we onlangs hebben ontdekt.

In plaats van Lagun gewoon te proberen laten neerliggen, vraag ik vandaag dat hij onder mijn stoel gaat. En dat doet hij ook heel vlot. Een paar keer verlegt hij zich iets maar hij blijft rustig onder me liggen en ik heb er geen omkijken meer aan. Heerlijk. Ook het eten. 😊

Deze avond hebben we opnieuw MAG-vergadering boven in een zaaltje in een café waar we al enkele keer hebben vergaderd. Onze comitévrienden staan buiten een sigaretje te roken wanneer we landen en we gaan even dag zeggen. Lagun is erg nerveus. Hij snuffelt erop los, sleurt me overal heen en heeft nihil aandacht voor me. Ook binnen in het café lijkt hij wel dolgedraaid. Heeft ie per ongeluk een slechte champignon binnen gespeeld ergens? De cafébaas lost het mysterie echter snel op voor me: hij heeft sinds enkele weken een poes in huis, die heeft ie nog maar pas buiten gezet toen hij vernam dat Lagun en ik ook van de partij zouden zijn. Zucht...

In de vergaderzaal heb ik geen andere keuze dan Lagun vast te maken aan mijn stoel. Vroeger mocht hij vrij rondlopen terwijl de tweevoeters zaten te beraadslagen maar hij vindt gewoon geen rust.

Zodra ik hem aanlijn, gaat hij er echter bij liggen. Bijna alsof hij er dankbaar voor is dat hij niet meer kan heen-en-weer lopen.

Dag 638 – zaterdag 27 september

Het was wederom laat gisteravond en vanochtend moet ik er opnieuw vroeg uit want ik heb de hele dag opleiding van Canisha in het centrum. Er zijn evenveel honden als mensen aanwezig vandaag en ik vrees dat het chaos zal worden tijdens de les. Lambiek, Duplo, Mauro, kleine Samson, Xena, Billie en Lagun... allemaal samen in 1 ruimte... we laten ze even rollebollen maar tijdens de les pas ik hetzelfde principe toe als gisteren tijdens de vergadering en ik lijn Lagun aan. Ook hier snapt hij dat hij nu rustig moet zijn en hij blijft netjes onder mijn stoel liggen, geflankeerd door de twee Labradoodles Billie en Duplo. Af en toe krijgt Duplo wel een zoentje of is Lagun afgeleid wanneer Mauro stoorzender komt spelen en even komt snuffelen maar al bij al is hij een voorbeeldige leerling vandaag.

Behalve tijdens de speeltijd. Dan komt de pestkop in hem boven en moet kleine Samson het bekopen. Mijn eerste reflex is om me wat boos te maken op Lagun maar ik merk dat Samson dezelfde reactie uitlokt ook bij Mauro en Duplo. Misschien lokt dat kleine grut ook wel iets uit? Maaïke stopt Samson in de bench en de rust keert terug. Of beter gezegd: de grote jongens spelen opnieuw zoals het hoort, echt rustig kan je dat niet noemen natuurlijk.

Dag 639 – zondag 28 september

Joepie, vandaag mogen we eindelijk uitslapen! En wie is er dan wakker om half acht...? Jawel, ikke. ☹

Nu ja, ik trek geen lang gezicht. De zon zit uit en het belooft een mooie dag te worden met een herfstwandeloektocht voor honden. Of had dat beter een zomerwandeloektocht gegeten?

Het wordt een hele warme dag. Lagun wil niet ontbijten, ook al geef ik hem enkel zijn nieuwe korrels.

Lagun en Maxime leggen de wandeling van 6 kilometer af in een recordtempo met Bart, Rita en ik in hun kielzog. Het was even een moeilijke start want de inschrijving vond plaats vlak aan de weide waar ze anders naar de spelklasjes komen. "Waarom mogen wij nu niet op die weide?" "toeeeeeeeeeeee...". Je ziet het ze zo denken. Maar dat is snel vergeten zodra we beginnen te trippelen. Maxime speelt wel baas. Zij wil voorop en maakt dat ook heel duidelijk wanneer Lagun ook maar een neuslengte zou voorbij komen. Geen probleem meid, dat kleine grut mag bij mij blijven als dat zo belangrijk is voor jou. Gelukkig heeft hij vandaag wel zijn harnasje aan want ik voel de pijn zo terugkeren in mijn onderrug telkens wanneer hij spanning zet op de lijn.

Bij aankomst staan er ons nog twee proeven te wachten op de speelweide. Eentje mag ik samen met Lagun afleggen: een denkspelletje. We moeten een peluche hond, kat en muis een voor een naar de overkant brengen maar de hond mag nooit alleen met de kat achterblijven en de kat niet met de muis. Dat ken ik nog van in mijn jeugd! Lagun loopt niet beseffend waarom braaf en enthousiast met me mee. Die is nog niet moe van het wandelen duidelijk. En hij heeft zin om me mee te helpen. Bij een van de oversteken, pakt hij ook een peluche op en rent ermee weg. Haha!

Het is prachtig weer en we installeren ons na een zeer geslaagde wandeling op het terras waar we de andere deelnemers zien toekomen. Nu wordt het me wel pijnlijk duidelijk dat Lagun toch best moe

is: hij valt uit naar zowat alles dat beweegt, vier poten heeft en niet Eager of Duplo heet. Zo ken ik mijn kleine man niet en ik vermoed dat hij wat last heeft. Ik zorg ervoor dat hij in de schaduw kan liggen en voldoende drinken heeft. Dat laatste zal geen probleem zijn want de drinkbak – of moet ik zeggen ‘trog’ want het is een gigantische kuip – staat vlakbij. En uiteraard gaat Lagun in platjasstijl gaan drinken: we drinken niet uit de bak maar we drinken in de bak. Helemaal erin, met ons volle vuile lijf! 😊 😊

Na een rustpauze mag Lagun nog even op de weide met Lambiek, Duplo en Eager. Wanneer een dame komt vragen of haar twee lieverds er ook bij mogen, vrees ik even dat Lagun weer moeilijk zal doen maar ik zeg niks en houd me gewoon klaar. Niks aan de hand Veerle, Lagun is weer zijn bevallige zelve en speelt honderduit met zijn vriendjes!

Thuis stort ie zich werkelijk op zijn eetbak. En vervolgens stort ie zich op zijn kussen.

Ik laat hem voor het slapengaan nog even buiten in de tuin. Meneertje is precies uitgerust opnieuw. Hij heeft niks goesting om terug in huis te komen. Ik doe het raam dan ook zonder pardon dicht en laat hem een kwartiertje stoven. Even later kom ik terug beneden en doe het raam open, verwachtende dat hij naar binnen zou stormen. Maar neen hoor, hij heeft er echt geen zin in.

Ik mag hem buiten gaan halen en naar binnen drijven. Hij rent recht zijn bench in. Daar jammert hij even wanneer we naar boven gaan maar lang duurt het niet. Droom zacht lieve jongen.

Dag 640 – maandag 29 september

Lopen voor de vroege trein! Ik ben niet om zes uur opgestaan om die trein van half zeven dan te missen hé! Maar wat ben ik slecht georganiseerd deze ochtend. Gelukkig holt Lagun zonder al te veel protest gewoon overal achter me aan. Die moet ook wel denken...

De extra tussenstop in Denderleeuw die de vroege trein maakt, is hij intussen gewoon. Hij vindt het zelfs de moeite niet meer om zijn oogjes even te openen.

Ondanks de slechte start, verloopt onze ochtend verder vlekkeloos. We zijn nog alleen op onze verdieping waardoor ik het erop waag om zonder leiband wat te oefenen. Lagun wandelt flink mee tot aan de waterfontein en de koffie- en theeautomaat, ik vraag hem te zitten en te wachten terwijl ik bijtank. Hij doet het heel fraai allemaal. En omdat ik twijfel of hij nu gewoon moe is of wel degelijk luistert, geef ik hem ook eens vrij. En oh-my-god... als een pijl uit een boog stormt hij zonder aarzelen weg door de gang, recht naar ons bureau. Haha, niks moe, hij luistert dus wel degelijk. Én hij kent het bevel ‘off you go’ lijkt me. Op wandeling is het me niet altijd duidelijk of hij het verschil kent tussen aan de voet wandelen en niet snuffelen en die ‘off you go’ waarbij hij nog steeds niet mag trekken maar wel snuffelen.

Lagun eet voorbeeldig deze ochtend. Hij is ook wel veel alerter dan in ons oude bureel beneden. Hier heeft hij natuurlijk een pak meer prikkels. Zoals de vele vogels die deze voormiddag voorbij ons raam vliegen en zelfs af en toe eens uitrusten op de vensterrichels vlak voor Laguns neus. Mijn kleine man reageert er wel telkens op maar hij blaft niet meer en zijn haren blijven plat zoals het een platjas betaamt. Hij volgt ze gewoon met zijn blik.

In de namiddag komt Jan op bezoek. Hij is pas terug van vakantie en het wordt een dol wederzien met Lagun. Tien minuten geflodder en gefladder. Wanneer onze vroegere overbuur Peter nog eens komt piepen, krijgt die alleen nog een platjaskont te zien die in zijn bench kruipt. Sorry, Jan is je voor geweest en dan weet je zo dat de rest hem niet meer kan boeien.

Thuisgekomen ga ik me boven eerst even iets makkelijkers aantrekken maar tegen dat ik terug beneden ben, ligt daar opnieuw een hoopje kots. Voornamelijk vocht, slechts een paar korrels – maar de lieverd heeft toch nog maar weer eens wat teruggegeven. Zucht. ☹️

Niettemin eet hij zijn avondmaal flink op tot de laatste korrel.

Het wordt een rustige avond thuis. Bart en ik hebben beiden nog heel wat computerwerk (sorry lieverd). We stoppen wel tijdig voor nog wat quality time met het mormel dat duidelijk maakt dat hij nu ook wel wat aandacht verdient. En dat klopt uiteraard. Waarom klinkt dat op papier toch altijd zo veel makkelijker dan het in de praktijk is? Een mens is toch een lui dier soms. Enfin, ik ga niet veralgemenen natuurlijk. Ik ben dat soms. Er zijn zo van die dagen dat ik geen zin heb om te trainen, te spelen of te flokken en dat ik graag in mijn eigen coconnetje kruip. Daar is altijd wel plaats voor een lieve platjas ook maar misschien niet altijd zo een actieve plaats. Ik laat Lagun wat vroeger dan gewoonlijk buiten voor het laatste plasje van de dag. Zo hoop ik dat hij er geen probleem van maakt om terug binnen te komen zoals hij gisteren, en de dagen voordien, wel deed. Als hij slaaptijd nog maar ruikt, gaat hij in staking. Maar niet vandaag. Deze simpele ingreep in de routine, was genoeg om hem om de tuin te leiden. Letterlijk en figuurlijk. 😊

Zaterdag heb ik een zelfgemaakt snuffeldeken gekregen van Elien. Ik vind het hoog tijd om dat eens boven te halen. Lagun begint al spontaan te kwispelen en ik krijg de kans niet om het netjes uit te spreiden op de vloer. “Lagun, assis en stay!”. Zo... het kleine grut kijkt toe terwijl ik hondenkoekjes verstop in het deken. Welk bevel plak ik er nu op zodat hij mag beginnen zoeken? Wel ja, “zoek” hé. Dat zal het worden. Lagun smijt zich op het deken. Hij ruikt de snoepjes en voelt ze ook zitten maar kan er niet bij. Hij tracht ze door het deken heen te trekken en ik zie de frustratie opbouwen. Misschien even helpen... ik til één van de flappen op waar ik een snoepje onder verstopte. Kwispel kwispel! Noooooog!! Ik moet de kleine enthousiasteling weliswaar blijven helpen omdat zijn frustratie hem anders te snel tot het vernietigen van dit prachtige dekentje zou brengen maar wat een lol! Als bedanking krijg ik een zoen en gaat hij vlot zijn bench in. 😊

Dag 641 – dinsdag 30 september

Deze week heb ik mijn dagen voor thuiswerk gewisseld. Dat wil zeggen dat we drie keer op een rij naar Brussel zullen trekken. Benieuwd hoe onze vriend dat zal verteren. En ikzelf...

Gisteravond ben ik gelukkig al wat slimmer geweest en heb ik mijn tassen voorbereid. Laguns eten zit klaar, mijn lunch hoef ik maar uit de ijskast te halen, mijn kleren liggen gereed... Het wordt nog steeds nipt voor die vroege trein maar we halen het zonder rennen, zonder te zweten en zonder gehijg. 😊

Lagun eet wederom voorbeeldig in ons bureau. Ik heb de indruk dat hij zachter wordt van vacht ook. Maar dat zit ongetwijfeld tussen mijn oren. Of zou hij zijn wintervachtje al krijgen? Ik hoop van niet want het belooft opnieuw een warme dag te worden.

Mijn lieverd is in zijn flodder vandaag. Ook Sarah ondervindt dat aan den lijve. Ik doe geregeld wat korte oefeningetjes met hem. Zijn houdingen, apporteren, de gang door om drinken zonder leiband, zitten en blijven en over de middag probeer ik hem zelfs eens de deur te laten openen. Omdat het nogal een zware deur is, warmen we eerst eventjes op met mijn bureaustoel op wieltjes. Lagun laat me alle hoeken van ons bureau zien. ☺ Maar ondanks zijn enthousiasme heeft hij toch wat hulp nodig van mij voor de deur. Hij heeft er zijn lol in en is toch oh zo content wanneer het lukt!

Even begint hij vervaarlijk grommend rond te lopen in het bureau langs de ramen. Zijn haren staan recht en hij lijkt het te menen. Wanneer ik naar buiten kijk, zie ik een man met een oude hond die we geregeld tegenkomen. Lagun is er inderdaad nooit fan van geweest. Zou hij nu weten dat dat die hond is? Op andere soortgenoten zie ik hem maar zelden zo reageren... Zien honden dan zo goed?

's Namiddags gaat Sarah thee halen. Ze laat de deur per ongeluk wat te wijd open staan en ik zie Lagun denken "mmmmmm, die grote lange gang, de kust is vrij!" Maar hij loopt niet weg. Het blijft bij kijken. Ik kon niet trotser zijn.

We vertrekken een beetje op het nippertje naar het station. Lagun doet zijn plasjes op de vaste stekken en lijkt me geen aanstalten te maken tot een worstje draaien. Zodra we voet zetten in het stationsgebouw, vertoont hij plots alle symptomen van een hoogdringende boodschap natuurlijk. Het krioelt er van het volk. De treinvertragingen staan in de aanbieding en dan is het traditioneel koppen lopen. Ik kan maar 1 ding bedenken om te voorkomen dat meneer zijn welriekende behoefte te midden van die mensenzee doet en we vertrapeld worden: ik zet het op een rennen naar een meer afgelegen plaats op het perron buiten. Hij lijkt te beseffen wat ik aan het doen ben, houdt zich in en draait de goede kant op boven op het perron, tegen ons traditionele richting in. We lopen zo ver mogelijk naar het uiteinde en zodra ik halt houd, ver weg van de drukte, hurkt hij neer en perst er een halve kilo saucisse uit. Dankbaar kijkt hij me aan en omdat ook onze trein vertraging heeft, kunnen we op ons gemak naar onze vaste stek stappen. Om dan nog een paar keer van perron te moeten veranderen terwijl de vertraging oploopt. Gelukkig hebben we het zonnetje en mekaar om van te genieten.

Dag 642 – woensdag 1 oktober

Ik ben weer min of meer mee met het werk dus we nemen de gewone trein vandaag. Het wordt een bijzondere dag want Lagun krijgt een nieuwe collega in ons bureau. Vandaag begint Yaël bij ons als contractuele vertaler. Ze was op voorhand niet ingelicht over haar viervoetige collega maar ik hoop dat ze haar bij het onthaal wel op de hoogte hebben gebracht zodat ze zich geen bult schrikt als ze binnen komt.

De jonge, zenuwachtige en aandoenlijk verlegen, dame die binnenstapt omstreeks elf uur, is duidelijk op de hoogte en heeft geenszins schrik van honden of allergieën. Oef!

De rest van de voormiddag zal Lagun haar besnuffelen. Wanneer ze hem negeert, gaat meneertje achter haar stoel aan haar voeten liggen. Ze heeft al 1 fan. Ik vind het een goede graadmeter.

's Middags gaan we met zijn allen samen lunchen in Exki vlak om de hoek. Allemaal samen in de lift en op weg naar Exki. Lagun gedraagt zich wel. Behalve in Exki zelf waar hij niet wil gaan liggen. Tiens, en nu heeft ie zijn gewone halsband aan. Dat zou normaal geen probleem mogen zijn. De 'onder'

houdt hij welgeteld tien seconden uit. Ik zie dat het niet opbrengt om een scène te maken en laat hem dan maar gewoon de hele tijd rechtstaan naast me. Hij staat niemand in de weg.

Er klopt weliswaar iets niet met mijn rekening en tot tweemaal toe moet ik door al het volk naar de kassa. Lagun strompelt rustig mee. Hij lijkt zich geen vragen te stellen.

In de namiddag komt Jan nog wat spullen brengen voor onze nieuwe collega. Hij moet de aansluitingen onder haar bureau fixen en gaat op de grond liggen daarvoor. Ikzelf ben naar het toilet maar naar wat ik hoor van de collega's heeft Lagun hem half verkracht. Wat uiteraard beloond werd met lachen en wrijfjes... Jan toch.

's Avonds komt Kasper op bezoek, ons nieuwe Border Terriër-vriendje. Zijn vrouwtje staat een beetje beteuterd te kijken wanneer Kasper het te druk heeft met Lagun om een afscheidszoen te komen geven. Mja... daar kunnen wij niet tegenop natuurlijk. Lagun zijn aantrekkingskracht is zonder weerga. ;-)

Een uur lang blijven ze ononderbroken spelen met elkaar. Zo heb ik Lagun nog maar zelden gezien. Ik onderbreek hun spel even voor het eten. Kasper eet maar de helft van zijn bakje leeg. Lagun duikt echter in het zijne. Dat zal dan wel van het spel en van de aanwezigheid van die andere viervoeter zijn neem ik aan.

Ik laat ze allebei even bekomen maar zie dat ze nog barsten van de energie en de goesting. Tijd voor een wandeling dus. Een dik uur zullen we weg zijn. Lagun weliswaar met zijn harnasje aan want met zijn tweetjes heb ik geen tijd voor een degelijke training en om om de twee meter te moeten stoppen. Kaspers staart kan niet rechter omhoog staan. Om de vijf stappen markeert hij. Dat zal niet lang duren voor die baas in huis is denk ik...

Wanneer we terug thuis komen, denk ik dat ze allebei uitgeteld zullen neervallen maar niks is minder waar. Ze trakteren me op nog een twee uur spel.

Zouden die twee zichzelf kunnen doodspelen? Of hebben die twee jongelingen nu echt zo een energie? Ik sta (pardon: ik zit) met verstomming geslagen in de zetel.

Om half elf vind ik het wel welletjes. Iedereen zijn bed in! Voor Kasper is dat geen probleem. Lagun daarentegen heeft nog geen zin in zijn bench. Ik moet de Collie in me boven halen en hem er in "herderen".

Ik hoor nog twee minuutjes wat gejammer opstijgen van beneden maar uiteindelijk haalt de vermoeidheid de twee wildebrassen allebei in. Zelfs wanneer Bart thuis komt van zijn vergadering hoor ik niks. Het wordt een heerlijke nachtrust.

Dag 643 – donderdag 2 oktober

Geslapen tot zeven uur. Zalig. Ik laat Kasper heel snel even in de tuin om zeker te zijn dat hij niet binnen plast en we vertrekken met zijn drietjes op ochtendwandeling.

We nemen een andere route en de twee vriendjes zijn in hun nopjes. Mezelf doet het eerlijk gezegd ook wel weer deugd. Wat houden die viervoeters ons toch fit. Na de wandeling spelen de twee nog een uurtje. Het ontbijt gaat bij allebei heel vlot binnen. Ik vermoed dat Kasper zich al op zijn gemak

voelt bij ons. Het zal wel een beetje droefheid geweest zijn waarom hij gisteravond niet al zijn korreltjes heeft opgepeuzeld.

Meteen na het eten zetten ze het opnieuw op een rollebollen. Ze kunnen mekaar echt geen twee seconden met rust laten. Bart is ook de hele dag thuis vandaag. Kasper tracht bij Bart te gaan flossen maar Lagun duwt zich er steeds tussen, de jaloerse bok toch. Ik roep Lagun bij me zodat Kasper ook zijn quality time krijgt en wat ik dan zie verschijnen vanachter de stoel doet me in twee plooiën van het lachen: Lagun met Kasper die zijn voorpoten op Laguns derrière heeft gezet. Samen lopen ze zo de polonaise door de living! Verdorie, waar is die camera als je hem nodig hebt?!

Bart en ik gaan ook ontbijten op ons gemak. Ik vergeet echter mijn laptop die op de salontafel staat, uit het stopcontact te halen. Nog geen vijf minuten later zie ik die dan ook vanuit de keuken zijn eerste vliegles krijgen... De viervoeters hebben in hun spel de kabel mee gerukt... SLIK! Ze zijn allebei ferm onder de indruk van het kabaal en laten me met rust wanneer ik de laptop van mijn werk met bevende handen opraap... Ik zie geen breuk op het eerste gezicht. En hij start nog. En alles lijkt nog te werken... Pfff, zo verschieten zeg. En zo dom van mezelf. Het zal me leren.

Heel lang blijven Lagun en Kasper niet onder de indruk. Algauw rennen ze weer achter elkaar aan door de living. Pas tegen half tien gaan ze er allebei bij liggen.

Lagun probeert in het kleine mandje van Kasper te kruipen. Hilarisch. Hij puilt er langs alle kanten over.

Wanneer Kasper dan in Laguns bench wil kruipen, is het mis. Lagun valt uit. Ah ja... zijn puppykussen lag daar natuurlijk! Daar mag niemand aan komen. Lagun zijn "uitvaren" is natuurlijk niet zo vervaarlijk als het klinkt gelukkig. Ik neem het kussen weg en de vrede keert onmiddellijk terug. Lagun gaat mokken in de bench van Kasper.

's Avonds laat ik de twee kameraden achter bij Bart terwijl ik naar een vergadering moet.

Bart vertelt me achteraf dat ze de hele avond een bolletje hond hebben gevormd. Hij heeft ze wel een paar keer 'op rust' moeten zetten omdat ze wat te hevig werden. Wanneer ik thuis kom, tref ik alleszins twee rustige woefies met heeeeel lange tongen aan. 😊